Покровски БЛАГОВЕСНИК

лист храма Покрова Пресвете Богородице у Вальеву

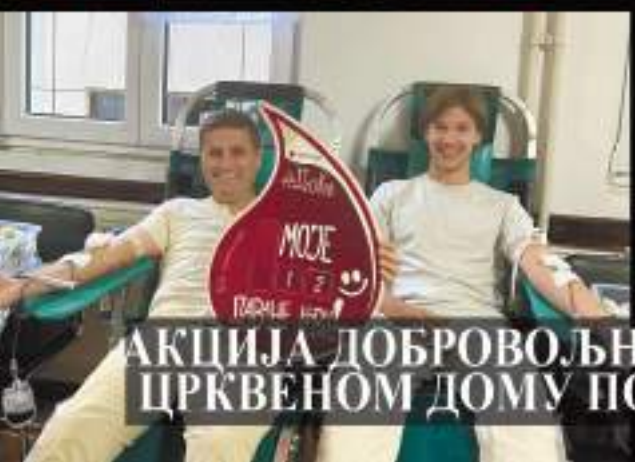
октобар 2026. година

АКЦИЈА ДОБРОВОЉНОГ ДАВАЊА КРВИ У ЦРКВЕНОМ ДОМУ ПОКРОВСКОГ ХРАМА

САДРЖАЈ

5

Беседа на молебну за почетак нове школске године

Драга децо, поштовани родитељи, учитељи и наставници, на почетку нове школске године сабрали смо се да се заједно помолимо Богу и призовемо благодат Светога Духа

јереј Душко Перић

8

Марија Магдалина – мироносица и верна ученица Христова

У сваком времену Црква нас подсећа да светост није нешто далеко и недостижно, већ живот човека који је своје срце предао Христу.

ђакон Немања Арсеновић

11

О Књизи о Јову и људском страдању

Једно од великих достигнућа савременог доба јесте напредак медицине. Болести које су некада значиле готово сигуран крај данас се лече лековима и терапијама незамисливим претходним поколењима.

Александар Даниловић

16

Увод у светоотачку мисао

Наш народ је још од Светих Немањића стасавао и васпитавао се на богатом искуству Јеванђеља, Светих Апостола, Светих Отаца Цркве и Светих подвижника, монаха, пустињака и исихаста.

јереј др Душан Ђаковић

20

О празнику Никољдану

У нашем народу Св. Николај Чудотворац, архиепископ мирликијски, познат као Свети Никола, слави се два пута у току литургијске године...

протојереј-ставрофор Радомир Алексић

24

Избор

Пре неколико деценија, упознао сам једну особу, тада већ у дубокој старости. На њеном лицу виделе су се дубоке бразде живота више испуњеног тугом него радошћу...

протојереј Бранко Чолић

27

Живот и активности Црквеног хора „Хаџи Рувим“

Црквена песма није само уметност и лепота музичког израза. Она је, пре свега, молитва и сведочанство вере, начин на који човек свој глас и своје срце узноси ка Господу.

ђакон Немања Арсеновић

24

Дечја страна

јереј Драган Станојевић

СА БЛАГОСЛОВОМ ЊЕГОВОГ ПРЕОСВЕШТЕНСТВА ЕПИСКОПА ВАЉЕВСКОГ ГОСПОДИНА ИСИХИЈА

ИЗДАВАЧ: **Црквена општина Ваљево, Храм Покрова Пресвете Богородице**

ГЛАВНИ И ОДГОВОРНИ УРЕДНИК: протојереј Зоран Павловић

УРЕДНИШТВО: протојереј-ставрофор Радомир Алексић, протојереј Бранко Чолић, протонамесник Дарко Ђурђевић, протонамесник Слободан Алексић, протонамесник Величко Илић, протонамесник Драган Станојевић, јереј др Душан Ђаковић, јереј Душко Перић, ђакон Немања Арсеновић;

АДРЕСА УРЕДНИШТВА: **Др Пантића 60, 14000 Ваљево**, Телефон: **014-221-810**;

ЛЕКТОР: **Сања Сировљевић,** ТЕХНИЧКИ УРЕДНИК: **протонамесник Стеван Сировљевић**

Излази **три пута годишње**. Тираж 5.000 – **БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК**

Година XIII, број 37, **октобар 2026. – ПОКРОВСКИ БРОЈ**;

ШТАМПА: Ваљево принт

Реч уредника

Помаже Бог, браћо и сестре!

Пустите децу и не браните им да долазе к мени, јер таквих је Царство Небеско (Мт. 19,14). Свесвети Господе, просвети ум ове деце Твоје небеском мудрошћу Твојом, да би Тебе познали... Рука твоја моћна нека их штити од свих искушења, да узрастајући у вери, нади и љубави, буду на радост родитељима својим, на корист Цркви Твојој светој и Отаџбини својој (део молитве за децу Светог владике Николаја).

Поуком на молебну за почетак школске године отварамо овај број нашег часописа, а као и увек, завршавамо дечјом страном. Нема централне теме, али аутори текстова су се дотакли разних области наше вере. Марија Магдалина је најлепши пример искреног покајања, а потом непоколебљиве вере и части да прва сведочи Христово васкрсење. Као и праведни Јов, човек трпи бол, патњу, страда; а наизглед, Бог ћути, не јавља се? Цртицама Светог Василија Великог о љубави започињемо циклус са мислима и мудростима из пребогате ризнице светоотачког слављења Бога. На промишљање о слободи, као најдрагоценијем дару Божјем човеку, позива текст на ову тему, а насловну страну краси Свети Никола, кога највише Срба прославља као крсну славу.

О, прекрасни и предивни чудотворче, брзи помоћниче, усрдни заштитниче, предобри пастиру који духовно стадо спасаваш од разноврсних опасности, тебе прослављамо и тебе величамо као наду свих хришћана, извор чудеса, покровитеља верних, премудрог учитеља, крманоша морепловцима, кротког васпитача деце...

(из молитве Светом Николају Мирликијском)

протојереј
Воран Павловић

БЕСЕДА НА МОЛЕБНУ ЗА ПОЧЕТАК НОВЕ ШКОЛСКЕ ГОДИНЕ

јереј
Душко Перић

У име Оца и Сина и Светога Духа,

Драга децо, поштовани родитељи, учитељи и наставници, на почетку нове школске године сабрали смо се да се заједно помолимо Богу и призовемо благодат Светога Духа. То није само леп обичај којим започињемо школску годину. То је наша жеља да оно што је пред нама не започнемо сами, него са Богом.

У молитвама које смо управо чули молили смо Господа да милостиво погледа на ученике и пошаље у њихова срца и умове дух мудрости и разума. Молили смо се да им подари снагу да успешно усвајају добре и корисне науке, али и да напредују у мудрости, врлинама и добром животу. Управо у тим речима открива се прави смисао учења: да знање које стичемо просветљује наш ум, оплемењује срце и постаје корисно и нама и људима око нас.

Драга децо, пред вама су нови дани учења, нове обавезе, али и нове прилике. Неко се радује повратку у школу, неко можда мало стрепи. Некога чека нова школа, нови наставник или нови другови. Неко већ размишља о оценама и задацима. Све је то природно.
Али запамтите нешто важније од сваке оцене: ваша вредност не може да стане у једну бројку у дневнику.

Трудите се да будете добри ученици, учите и развијајте дарове које вам је Бог дао. Најбољи ученик није само онај који има све петице. Велики успех је и када нешто ниси знао, па си научио; када ти нешто није ишло, а ниси одустао; када си погрешио, а имао снаге да покушаш поново.

Школа нас учи многим стварима. Научићете формуле, датуме, стране језике и правила. Али постоје лекције које се не уписују у дневник и за које се не добија оцена.

Да приметиш другa који је остао сам.
Да не исмеваш онога који нешто не зна.
Да помогнеш некоме коме је тешко.
Да умеш да кажеш: погрешио сам, извини и хвала.
Да се радујеш успеху свога друга, а не само своме.

То су велике животне лекције. Оне показују да дете не напредује само у знању него, као што смо се молили, и у мудрости и врлини.

Господ нам је оставио једно једноставно правило: Како хоћете да вама чине људи, чините тако и ви њима. Ако бисмо само ову реченицу понели у своје учионице, ходнике и школска дворишта, многе ствари би биле другачије.

Зато, децо, немојте се такмичити само у томе ко ће бити бољи од другога. Трудите се да свакога дана будете мало бољи него што сте били јуче. Не морате сви бити најбољи у истим стварима. Бог нам није дао исте дарове. Неко лакше учи математику, неко језике, неко лепо пева, црта или се успешно бави спортом. Неко уме да утеши другога и буде добар пријатељ. Важно је да свој дар откријете, развијате и употребите на добро.

Знање има свој најлепши смисао онда када постане дар другима. Учимо да бисмо боље разумели свет који нам је Бог поверио, да бисмо развили своје способности и да бисмо једнога дана могли да помогнемо човеку. Неко ће својим знањем лечити, неко градити, подучавати, стварати или штитити друге. Сваки дар може постати служба љубави када га човек употребљава поштено и одговорно.

А када не успете — немојте одмах одустајати.

Једна лоша оцена није крај. Једна грешка није пораз. Један тежак дан не значи да ће цела година бити тешка. Понекад управо из онога што нам није успело научимо најважнију лекцију. Зато смо у данашњој молитви тражили од Бога и снагу, јер су за учење, поред способности, потребни труд и истрајност.

А вама, драги родитељи, данас је такође потребна молитва.

Са децом и ви поново крећете у школу. Биће домаћих задатака, журбе, родитељских састанака, успеха, али вероватно и понеке лоше оцене и разочарања.

У свему томе, деци је потребно да знају да имају место на које могу да се врате без страха. Дом у коме ће их неко саслушати. Родитеља коме могу да кажу и када су успели и када су погрешили.

Наравно да од њих треба тражити труд и одговорност. Али нека никада не помисле да наша љубав према њима зависи од њиховог успеха.

Можда ће једног дана заборавити понеку лекцију коју су учили у школи. Али дуго ће памтити ко је веровао у њих онда када они нису веровали у себе.

Данас се молимо Светоме Духу да просветли умове наше деце, да им подари снагу за учење, истрајност када је тешко и радост када успеју.

Али молимо се и за нас одрасле: да нам Бог подари мудрост да знамо куда треба да их усмеримо, када да будемо строги, када да опростимо, а када је довољно само да их загрлимо и кажемо: Не брини, покушаћемо поново.

Драга децо, пред вама је једна нова, још неисписана школска година.

Не знамо какве ће све оцене бити уписане у ваше дневнике. Али потрудите се да на њеном крају можете да кажете нешто много важније: Научио сам нешто ново. Трудио сам се. Нисам одустајао. Био сам добар друг. Помогао сам некоме. Постао сам бољи човек.

Нека Господ благослови све вас, ваше родитеље, учитеље и наставнике. Нека Свети Дух просветли ваше умове, укрепи вас у сваком добром делу и помогне вам да знање које стичете буде на корист вама, вашим ближњима, Цркви и заједници у којој живите.

Срећан вам и Богом благословен почетак нове школске године.

Амин ■

ђакон
Немања Арсеновић

Марија Магдалина – мироносица и верна ученица Христова

У сваком времену Црква нас подсећа да светост није нешто далеко и недостижно, већ живот човека који је своје срце предао Христу. Међу таквим сведоцима посебно место заузима Света Марија Магдалина, мироносица и равноапостолна. Њено име вековима живи у молитви Цркве, јер је њен живот снажно сведочанство о томе шта се догађа када човек сусретне Христа и када љубав према Њему постане јача од страха, бола и смрти.

О њеном животу Свето Писмо нам не говори много, али нам говори оно најважније. Свети јеванђелист Лука сведочи да је Господ из Марије Магдалине „истерао седам демона“ (Лк 8,2). После тог исцељења она постаје једна од жена које су пратиле Господа Исуса Христа кроз градове и села Галилеје и Јудеје. Заједно са другим побожним женама служила Му је „од свога имања“ (Лк 8,3). То је први велики знак њене верности, јер она није само чула Христову реч, него је дозволила да та реч промени њен живот. Веома је важно да се овде задржимо на једној заблуди која се често понавља. У популарној представи Марија Магдалина се понекад поистовећује са безименом грешницом која је у дому фарисеја Симона помазала Христу ноге миром (Лк 7,36–50), или са Маријом из Витаније, сестром Марте и Лазара. Међутим, Свето Писмо нигде не каже да је Марија Магдалина била блудница, нити да је она иста личност као жена из седме главе Лукиног јеванђеља. Православно предање је сачувало њен идентитет пре свега као жене из Магдале, исцељене Христом, Његове верне ученице, мироносице и првог сведока Његовог Васкрсења. Управо у томе је њена истинска величина, дакле не у некој легендарној прошлости, него у љубави којом је одговорила на дар Христовог исцељења. Њена верност нарочито постаје видљива у часу када су многи други побегли. Када је Христос био ухваћен, осуђен и распет, Марија Магдалина није престала да буде Његова ученица. Јеванђеља је наводе међу женама које су стајале код Крста (Мт 27,56; Мк 15,40; Јн 19,25). Она није могла да спречи страдање свога Учитеља, није могла да скине терет Крста, али је могла да остане. А понекад је управо то највећи облик љубави – остати уз онога кога волимо онда када више ништа не можемо да учинимо. Марија је била присутна и приликом

погреба. Она је видела где је Господ положен (Мк 15,47). Зато је, заједно са другим мироносицама, рано ујутру, „врло рано, у први дан недеље“ (Мк 16,2), дошла на гроб да помаже тело Господње. Њена љубав није рачунала на награду. Она је пошла ка гробу носећи мирисе, а вратила се носећи вест која ће променити историју човечанства. Гроб је био празан. Камен је био одваљен. Христос, кога је Марија видела мртвог, више није био међу мртвима. У Јеванђељу по Јовану видимо је како стоји крај гроба и плаче. У тренутку када више не очекује ништа, Господ јој се јавља. Најпре Га не препознаје, али када је назива њеним именом – „Марија!“ – њене очи се отварају (Јн 20,16). Како је само дубока ова сцена! Васкрсли Христос познаје човека по имену. Он није безлична сила, нити далека идеја. Он је Господ који познаје наше сузе, наше падове, наше ране и наше име.Тада Марија добија послање: *Иди браћи мојој и кажи им: узлазим Оцу своме и Оцу вашему, и Богу своме и Богу вашему* (Јн 20,17). И она одлази ученицима са вешћу: *Видела сам Господа* (Јн 20,18). Због тога је Црква назива „равноапостолном“ и у предању је препознала као ону која је апостолима донела благу вест о Васкрсењу. Ниje случајно што су жене мироносице прве примиле вест о празном гробу. Бог често бира оно што је у очима света мало и слабо да би кроз то открио силу Своје благодати. Зато је њен лик и данас тако близак сваком хришћанину. Сви ми у себи носимо неке „гробове“: губитке, страхове, разочарања, грехе и ране. Марија нас учи да се не окрећемо од Христа ни онда када нам се чини да је камен претежак и да је небо немо. Треба доћи до Христа са оним што имамо – са сузама, вером, покајањем и љубављу. А Христос из празнине отвара пут живота. У богослужбеном предању Црква је назива мироносицом и равноапостолном. Тропар сведочи да је „верно следила Христа“, док кондак истиче да ју је Господ примио као „истинску ученицу“. То је сажет опис њеног живота: Христос је за њу постао смисао, а љубав према Њему – начин постојања.

Марија Магдалина нам зато данас говори једноставну, али спасоносну реч: не бој се да кренеш за Христом. Ако си пао – устани. Ако си рањен – принеси Му своју рану. Ако плачеш – остани крај Његовог

гроба и слушај Његов глас. Ако си примио утеху и исцељење – не задржавај је само за себе, него сведочи другима: *Видела сам Господа.* Највећа тајна Маријиног живота није у томе што је прва видела Васкрслога, већ што је постала сведок да Христова љубав човека може подићи из таме. Зато је Црква са љубављу назива мироносицом и равноапостолном и моли се њеним светим молитвама. Нека нам њена вера помогне да останемо уз Христа и у радости и у страдању, и да једнога дана, попут ње, свим својим животом посведочимо највећу истину хришћанске вере: Христос васкрсе и смрт више нема последњу реч у нашем животу овде заувек.

Рад сам с Богом правдати се (Јов 13,3):

О Књизи о Јову и људском страдању

Александар Даниловић

Једно од великих достигнућа савременог доба јесте напредак медицине. Болести које су некада значиле готово сигуран крај данас се лече лековима и терапијама незамисливим претходним поколењима. Савремена дијагностика омогућава да се болест открије раније, да се ублажи бол и да се овоземаљски живот човека знатно продужи. Све су то достигнућа и дарови на којима треба бити захвалан. Но можда је управо успех медицине савременог човека учинио мање припремљеним за тренутак када она више нема лак одговор: када се болест не може излечити, када страда неко близак или када се човек изненада суочи са губитком, немоћи и смрћу.

Тада се изнова јављају питања стара колико и човек: Зашто? Зашто баш сада? Зашто он? Зашто ја? Где је Бог у свему томе? Страдање је једна од великих светописамских тема, али у *Књизи о Јову* ова питања бивају постављена са нарочитом пажњом, снагом и непосредношћу. Питање страдања праведника, а самим тим и страдања уопште, овде није споредна тема, него постаје средиште читаве драме. Ипак, *Књига о Јову* није приручник за превазилажење патње. Она не обећава да ће после четрдесет и два поглавља читалац добити готове одговоре, нити да ће му нужно бити лакше. Управо у томе лежи део њене снаге – и један од разлога због којих је вреди читати.

Књига почиње представљањем Јова из земље Уз,(Књига не даје временску одредницу, што отвара простор за претпоставке. Свети Јован Златоусти у свом коментару смешта Јова у доба пре Мојсијевог Закона и, управо зато што Јов није имао Закон за учитеља, његову праведност сматра још већом. Види такође седму песму канона са јутрења: „Не окусивши речи Закона, ипак си носио испуњење Пророка и Закона.“) доброг и праведног, богобојажљивог и онога који се уклања од зла (Јов 1,1). Он има породицу, богатство и углед, а све то у кратком времену губи: најпре имање и децу, а потом и здравље (Јов 1–2). Читалац, међутим, зна нешто што Јов не зна: почетак књиге описује небески савет на којем се поставља питање да ли Јов поштује Бога само зато што живи у благостању: *Еда ли се узалуд Јов боји Бога?* (Јов 1,9). Јов, његова жена и пријатељи тај разговор нису чули.

То је пресудно за оно што следи. Читалац од почетка зна да Јовова несрећа није једноставно казна за неки скривени преступ. Његови пријатељи, међутим, покушавају да страдање уклопе у јасан поредак: ако је Бог праведан, а Јов страда, онда Јов мора бити крив. Велики део књиге постаје расправа о границама управо таквог објашњења.

И сама форма књиге одговара тој расправи. Прозна приповест у прва два поглавља прелази у дуги песнички дијалог Јова и његових пријатеља; затим кратко проговара мистериозни Елијуј, а на крају из вихора говори сам Господ (Јов 38,1). Књига, дакле, не излаже само једну тезу, него допушта различитим гласовима да се суоче. Зато се ни Јов не може свести на једну своју реченицу.

После првог таласа несреће он заиста изговара чувене речи: *Господ даде, Господ узе; да је благословено име Господње* (Јов 1,21). Оне су с правом вековима бивале пример *јововског* поверења у Бога. Свети Јован Златоусти у свом коментару на *Књигу о Јову* у њима види Јовов покушај да утеши себе самог: човек на свет долази наг и наг га напушта – оно што поседује није му дато заувек. Но *Књига о Јову* се овим стихом не завршава. Она је тек почела!

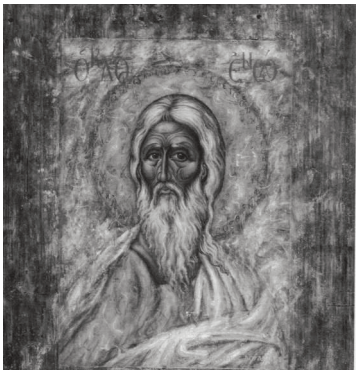
После губитка деце Јов цепа своју хаљину и жали. Када изгуби и здравље, он седи у пепелу и струже своје ране црепом (Јов 2,7–8). Потом, после дугог ћутања, отвара уста и проклиње дан свога рођења: *Не било дана у који се родих...* (Јов 3,3). Говориће још о свом

болу, питаће Бога, расправљаће се са пријатељима и тражиће да свој случај изнесе пред Бога (Јов 13,3; 23,3–7).

Јовово страдање зато није непомичан тренутак, него пут. Јов у свом страдању не говори увек истим гласом: човек који у једном тренутку може клицати „да је благословено име Господње“ (Јов 1,21), у другом може „клети дан свој“ (Јов 3,1). *Књига о Јову* мудро чува оба гласа.

И управо је Златоусти овде изненађујуће реалистичан. Тумачећи Јовову жалост, наглашава да је он истовремено показао и своју људску патњу и своју побожност: било би неприродно да човек не тугује за својом децом! *Нека знају да је и Павле плакао, да је и сам Исус пролио сузе!* пише Свети Златоуст (уп. Дап 20,19 и Јн 11,35). А када Јов проклиње дан свога рођења, Златоусти упозорава да не треба гледати само његове речи, него и стање душе у којем су оне изговорене. Подсећа на Мојсија (Бр 11,15) и Јеремију (Јер 20,14), који су такође у тренуцима крајње тескобе изговарали тешке речи. За човека обореног несрећом такав вапај није доказ безверја. Златоусти чак иде толико далеко пишући: да Јов није тако проговорио „изгледало би као да нема удела ни у заједничкој (људској) природи.“

У том смислу Јов наличи Псалмопојцу: вера не искључује вапај, него му даје адресу (уп. Пс 12,1; Пс 21,1; Пс 87). (Нумерација Псалама према Септуагинти, односно према богослужбеном Псалтиру.) Човек који се јада и вапи Богу још увек очекује да га Бог чује – а шта је друго молитва до вапај Богу из дубине срца, како је писао Свети владика Николај. Управо су зато Јовове најоштрије речи истовремено и сведочанство да његов однос са Богом није прекинут. Тако се открива једна од најдубљих порука књиге: Јовова вера није стамена неосетљивост. Он трпи, али у том трпљењу он рида, запиткује, протестује и расправља се, но своја питања и бол не односи од Бога, него их упућује управо Њему. Његово јадиковање није одлазак од Бога; оно је говор Богу; говор са Богом; оно је вапај за останком у Његовој близини. Зато *Књига о Јову* показује како човек може да стоји пред Богом и онда када више не разуме зашто страда. А стајати пред Њиме не значи нужно ћутати.

Посебно место у тој драми имају Јовови пријатељи. Када чују шта га је снашло, долазе издалека да га утеше. Угледавши га, једва га препознају, плачу, цепају хаљине, посипају се прахом и потом седе поред њега седам дана и седам ноћи: *И ниједан му не проговори ријечи, јер виђаху да је бол врло велик* (Јов 2,11–13).

Важно је не пожурити са осудом Јовових пријатеља. Они испрва заиста долазе као пријатељи: умеју да буду присутни и да седам дана остану уз Јова у тишини. Златоусти примећује да су њихова близина, сузе и ћутање били поступци достојни пријатеља – несрећа је била толико велика да реч није могла донети утеху. Проблем настаје касније, када њихова објашњења страдања

постану важнија од човека који пред њима страда.

Управо то је детаљ који није лако испрва приметити. Када страда неко близак, човек често осећа потребу да нешто каже, да разјасни... Да охрабри... Понекад из најбоље намере покушава да објасни оно што ни сам не разуме. *Књига о Јову* у овом маленом детаљу подсећа да не мора човек увек знати шта да каже. Понекад је страдалнику важније да неко остане поред њега и чује га него да му, као што то доцније чине Јовови пријатељи, објашњава узрок патње.

И није случајно што Јов од давнина има важно место у животу Цркве. (Златоусти чак претпоставља да су Јевреји у Египту пре Закона имали за утеху и пример Јовову причу.) Његов спомен се прославља 6. (19.) маја, а *Књига о Јову* се чита на богослужењима Страсне седмице. Канон његове службе сажима Јовов живот речима да су се у њему сусрели „болест и здравље, богатство и сиромаштво," али памти и Јова који је пре сопствене несреће умео да састрадава: *исцељујући бол ожалошћеног срца изливао си из очију сузе саосећања, старајући се (тако) о сирочади и удовицама.* То је још један показатељ да Књига о Јову тематизује не само питање како човек подноси сопствено страдање, него и какав постаје пред страдањем другога.

За хришћанина *Књига о Јову* овде открива још једну димензију. Црква је чита управо у данима у којима иде ка Христовом страдању и Крсту. То не значи да догађај Крста постаје једноставна формула којом се Јовова питања поништавају. Ни само Јеванђеље почесто не нуди јасан одговор зашто се догодила свака конкретна болест, свака прерана смрт или свака несрећа. Но Јеванђеље говори нешто још важније: Бог није остао изван људског страдања. У Христу је, очовечивши се, у њега сам ушао, на себи га осетио и човеку дао наду открившри му недвосмислено истину васкрсења – исту ону која у Јововим речима час изгледа далека (Јов 7,9), час блиска (Јов 19,25–26).

Можда управо зато *Књигу о Јову* треба читати и истраживати. Она не говори о страдању са сигурне удаљености, него читаоца смешта поред човека који страда и дозвољава му да говори. И то ни мање, ни више него са самим Богом. Не нуди готов рецепт и не укида сва питања, али показује да питање, вапај, па и протест не морају бити супротност вери ако су упућени Богу и ако су исказани у Његовом присуству. А хришћанин ову књигу чита знајући оно што Јов само наслућује и верујући у Бога који ни сам, кроз догађај Христа, није остао на сигурној удаљености од људског бола и патње. Но, *Књига о Јову* је бескрајно више од ових пар уводних речи, и зато по речима Псалмопојца: *Окусите и видите...* (Пс 33,9)

јерej

др Душан Ђаковић

Увод у светоотачку мисао

За теолога је боље да је пчела него лептир.
Џон Мајендорф

Наш народ је још од Светих Немањића стасавао и васпитавао се на богатом искуству Јеванђеља, Светих Апостола, Светих Отаца Цркве и Светих подвижника, монаха, пустињака и исихаста. Од Светога Саве до дана данашњег, у Српској Цркви су остали неизбрисиви трагови, стопе и отачке стазе које су у сваком времену и историјској епохи формирале сигуран пут богопознања као живог хришћанског Предања. То нетакнуто Свето Предање Цркве преточено је у речи, молитве, богослужење, проповеди, појање, уметност, грађевинарство, културу, фолклор, начин владања и понашања, не би ли се остварили сви неопходни услови за успостављање оригиналног и истинитог живота у Христу. Колико су светоотачке мисли, настале из искуства вере, драгоцене за наше време, открио је својим животом и делом Преподобни Јустин Ћелијски, обновљеним богословским методом предатог нашем времену, а који гласи: *сваку своју мисао проверити мишљу Светих Отаца.*

На самом почетку смо навели речи једног савременика оца Јустина. Оне су биле одговор Џ. Мајендорфа једном професору који је прешао у Православну Цркву – Јарославу Пеликану. Намерно смо навели његову мисао, сматрајући да је слична мисли оца Јустина, а настала је као одговор на посвету у једној књизи коју је Ј. Пеликан наменио Џ. Мајендорфу. За ту прилику је искористио чувене речи Св. Јована Дамаскина, које је и сам отац Јустин усвојио као темељни принцип за његове Догматике, где каже: *Подражаваући, дакле, начин једне пчеле, прихватићу све оно што је у складу са истином… И нећу, као што сам рекао, изнети ништа што је моје, већ сабирајући, колико могу, оно што су стварали угледни учитељи, саставићу кратку беседу, слушајући у свему вашу заповед* (Св, Јован Дамаскин, Источник знања).

Читаоцима „Благовесника“ пружамо нектар богословља Светих Отаца, како би као мудре пчеле хранили своје животе речима које воде у Живот вечни.

Свети Василије Велики
О љубави

Љубав је урођена

Као семе (у плодовима) и љубав је урођена. Да је човек питома и саборна (= друштвена) животиња, а не дивља и усамљена, постоји ли неко а да то не зна? Због тога, нашу природу ништа толико не издваја колико потреба да комуницирамо једни са другима, да имамо нужну потребу једни од других, и да волимо људски род. Дакле, из ових разлога, од почетка нам је сам Господ наш дао семена и од нас у наставку тражи плодове – *Дајем вам* ***нову заповест****, да љубите целом душом својом један другога.*

Одлике љубави

Одлике непатворене (тј. чисте) љубави су:
- Наша жалост и стрепња за онога кога волимо, а који греши. Јер каже се у Псалмима: *Видех преступнике и разједах се* (Пс. 118, 158).
- Радост за људе које волимо и наш допринос њиховом напретку.
- Узвраћање поштовања и уважавање свакога према његовом значају.
- Да следујемо пример Господа и покажемо љубав до смрти.

Одлика хришћанског учитеља – осећајна љубав према онима који се уче

Особеност Хришћанског учитеља који љуби Господа јесте: да се са нежном љубављу и великом пажњом, на сваки могући начин брине за оне који се уче, и ако је потребно, да постојано и трпељиво истраје, све до смрти, у учењу које обавља у групи (тј. јавно) или појединачно (тј. насамо).

Љубав не прави разлике

Научени смо да: и према онима који су побожни, и према грешницима имамо љубави до смрти, не правећи било какву разлику. Христос се жртвовао за наше добро, иако смо (тада) били грешни.

Љубав према духовно болеснима

Према Светом Василију Великом, васпитање (= руковођење) које

врши или игуман, или отац, или било који васпитач (= педагог) за темељ имаће принцип „индивидуалног приступа“ (тј. сваком се приступа као посебној личности), док ће за подстицај (тј. мотивацију) имати: **саосећање, благонаклоност, самилост и љубав.**

Ако је особа коју желимо да руководимо (= васпитавамо) психички или телесно болесна, не треба да будемо разочарани и да одустанемо, већ смо дужни да је на сваки начин подржимо очинском љубављу.

Узећемо у обзир потребу сваког појединца и пружићемо му одговарајуће лечење. Члана заједнице (тј. Цркве) који је заиста болестан душевно (= психички) или телесно, подржаћемо љубављу и благонаклоношћу која доликује оцу.

Потребно је и да лечимо **духовно болесног** (грч. = τον πνευματικά άρρωστο) на сваки начин, и да се постарамо да га као ишчашеног, условно речено – члана, поставимо на место у тело Цркве, осим ако и даље настави да стоји у злу.

(Овде Свети Василије Велики говори о изопштеним „члановима“ Цркве као „духовно болеснима“, дакле, не „психички болеснима“ или душевно оболелима. Њихово исцељење могуће је једино **повратком у Цркву**, као што се и ишчашени део тела лечи повратком на своје место у телу. Прим. прев.)

Љубав према нашим непријатељима

Предмет наше љубави треба да буду и наши непријатељи.

Љубав према нашим непријатељима показаћемо:

- Ако их саветујемо и старамо се да их поново вратимо побожном (=благочестивом) животу.
- Ако им обезбеђујемо сва она неопходна (средства) за живот, нарочито када су у немаштини.
- Ако је наше расположење према њима прожето љубављу (грч. = αγαπητική, агапично).

Љубав према онима који чине зло

Ако љубимо оне који чине зло (= преступнике, злотворе), награда наша на небесима биће велика. На тај начин, на крају се показује, да су они који (нам) чине зло наши доброчинитељи.

Љубав и богатство

Између осталог, као служитељ љубави, Свети Василије Велики

ДЕО АКТИВНОСТИ ПНХЗ-А

СВЕТЕ ЛИ

ТУРГИЈЕ

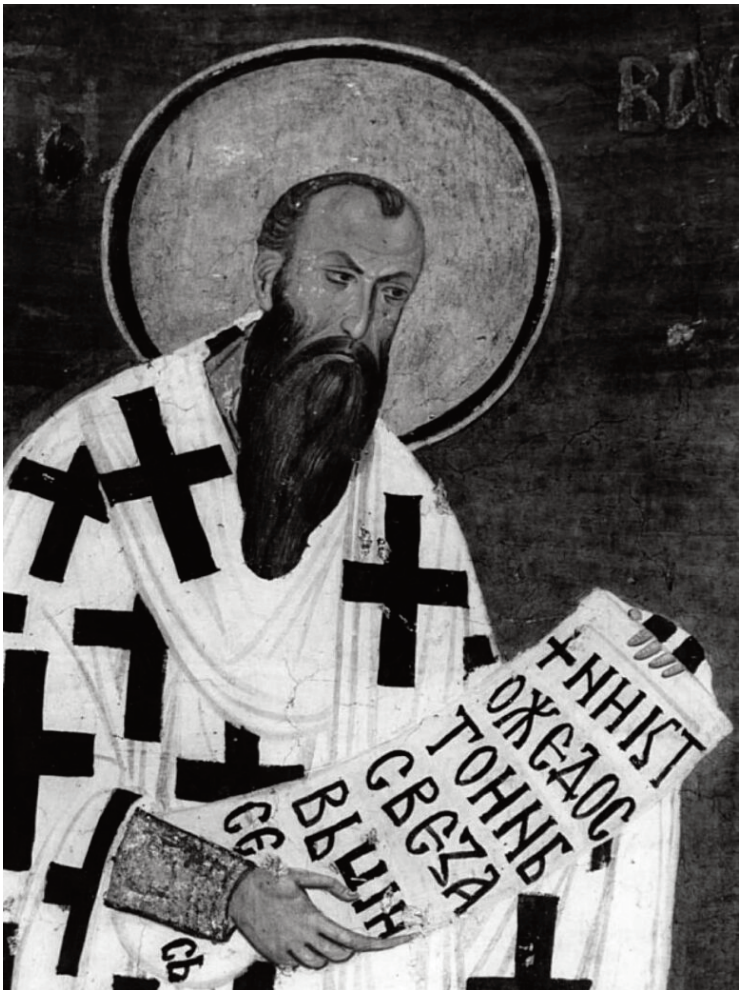
ДЕО АКТИВНОСТИ ХОРА

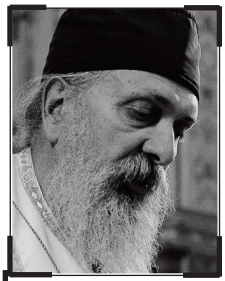
је сву своју имовину дао сиромашнима. Стога, имао је право да саветује богатим Хришћанима поделу њихових добара са сиромашном браћом: „Онај који љуби ближњег свога као самога себе, не поседује ништа више од свог ближњег…Колико надмашујеш ближњега свога у богатству, толико заостајеш у љубави.“

Љубав и праведност

Веома је тесна веза између љубави и праведности. Не може, дакле, неко да позивајући се на љубав гази правду (грч. = επικαλούμενος την αγάπη, να καταπατεί τη δικεοσύνη).

Наставиће се…

протојерej-ставрофор
Радомир Алексић

О празнику Никољдану

У нашем народу Св. Николај Чудотворац, архиепископ мирликијски, познат као Свети Никола, слави се два пута у току литургијске године: лети 22. маја, на дан преноса његових моштију из Мира Ликијскога у град Бари, и зими 19. децембра.

Овај дивни светитељ, кога празнују сви православни народи, рођен је у граду Патари у Ликији. Био је син јединац угледних, знаменитих и богатих родитеља Теофана и Ноне. Родитељима је син важио за дар Божји и зато су дете посветили Богу као уздарје.

Духовни живот започео је код Николаја, епископа патарског, и брзо се замонашио у манастиру Нови Сион. Вођен Духом Светим кренуо је Јеванђељем да сведочи веру у Христа, Божју правду и богочовечанско милосрђе.

У тешко време прогона хришћана у доба царева Диоклецијана и Максимилијана постао је архиепископ мирликијски у Малој Азији, где се показао као прави добри пастир свога стада.

Био је учесник Првог васељенског сабора у Никеји 325. године, који је Цар Константин сазвао због лажног учења свештеника Арија, које се раширило и узнемирило Цркву Христову и на истоку и на западу. Као ревнитељ за отачку веру, током саборског заседања ударио је богохулника Арија, због чега је био удаљен са сабора и разрешен архијерејске службе. Но, чудесним јављањем Господа Исуса Христа и Пресвете Богородице неколицини архијереја, на правди Бога враћен је на Сабор и поново постављен на своју катедру.

Још за време живота, људи су вољеног архијереја сматрали за светитеља и са вером га призивали у помоћ, када су били у мукама и невољама. Спашавао је људе на копну и на мору од сигурне смрти. Јављао се многима у сну и на јави, доносећи им утеху, мир и добру вољу. Сам Бог зна колико је уделио милостиње сиромасима и бескућницима, испуњавајући реч Господњу: да не зна левица твоја што чини десница твоја (Мат. 6:3).

После кратке болести упокојио се у Господу 343. године и преселио се у сабор свих светих.

Ко може да исприча или да напише сва његова чуда, милосрђа и човекољубље? Не бисмо били далеко од истине када бисмо за Св. Николу поновили речи из Јеванђеља Св. Јована Богослова, које се односе на самог Господа: *А има и друго много што учини (Исус), које кад би се редом пописало, ни у сами свет, мислим, не би могле стати написане књиге (Јн. 21:25).*

Зато не чуди што је култ Светог Николе Чудотворца међу најраширенијим од свих светитеља широм хришћанске васељене. Готово да нема места на земаљској кугли у којем не постоји храм посвећен овом светитељу, од огромних и раскошних катедрала до скромних сеоских црквица и капела.

Наши преци, када су из паганизма прелазили у хришћанство, најчешће су бирали празник Светог Николе за дан свог крштења, отуда и толики број славара, чији је он небески заступник. Не каже се без разлога да на Светог Николу пола Срба слави славу, а друга половина иде на славу.

Нажалост, наша епоха доноси нам нове праксе светковања и

празновања наших црквених празника. Ови извештачени и поремећени феномени можда су најочигледнији када је у питању прослављање крсне славе.

Да ли то због материјалног момента (било да се има и може се или се не може због немаштине) или је посреди недостатак времена због нашег убрзаног начина живота? Можда је у питању помодарство и површност која га неминовно прати? Било како било – част изузецима – ми смо потпуно изгубили наш духовни компас.

Као што је уобичајено код нас Срба, ми идемо из једне крајности у другу. На пример, често се у народу чује израз „да обележим“ или „обележавам“ крсну славу. То обично подразумева свећу, колач, жито и вино. То су предуслови који, заједно са славском иконом, чине оно што је неопходно. Одлази се у цркву, што раније то боље, да би свештеник очитао молитву, прелио жито вином и евентуално преломио колач. Наравно, нема ништа од празничне Литургије, јер се иде кући да се „слава“ отараси...

С друге стране, неретко смо сами сведоци неких појава која следе након Литургијских сабрања на славским празницима. Приговори се простиру од претераног пијанчења и чревоугодија, до раскалашности и лакомства, као и неумерених и непримерених разговора, песама, те бахатих и недоличних весеља.

Но, наше празновање не смемо да сведемо и да срозамо на оно у шта се данас претворила крсна слава за многе од нас. Реч је овде конкретно о празнику Никољдана, али ово се може проширити на било коју крсну славу или који други верски празник.

Ипак, суштину било које (нус) појаве морамо процењивати не по њеним ексцесима, и искривљивањима и претеривањима, већ по њеном правом смислу и назначењу. На нама је да повратимо првобитни и древни смисао и лепоту празника и празничног расположења.

А шта јесте прави смисао и назначење празника?

Неминовно се поставља питање: одакле потиче празник?

Историчари религије и антрополози би одговорили да је празник првенствено везан за природне циклусе и ритмове рада и одмора, који су човеку кроз векове били неизбежни. Касније, развијањем митологије и култа, празник добија религиозну димензију и обележје. Човек, не само да се одмара од рада, већ се радује том одмору и проналази смисао свога живота, управо у светковању празника.

Ми Срби, по примању православља – као и остали православни народи – према речима оца Александра Шмемана, изражавамо своју веру, своје схватање света и осећање живота кроз то (прелепо) ткање празника које собом буквално обузима читаву годину. Зато би требало да живимо наше животе од празника до празника и да усклађујемо свој духовни живот са црквеним календаром, пратећи циклусе и ритмове поста и непоста са својим празницима и славама. Баш као што и црквени празници смислено боје круг године, они дају посебан смисао годишњим добима.

Један савремени беседник за Св. Николу каже да је он: *свеучилиште, универзитет милосрдне љубави, а не само њен знак, симбол* и наставља: *да је блажено да и сви ми постанемо „свети Никола" својим ближњима, јер даљних нема.*

Да бисмо то постигли, покајање постаје основни императив хришћанског живота.

Свети Никола је наш водич кроз овај узаврели живот до тихог пристаништа Царства Небеског. Он нам даје јасне смернице и дели савете који су утиснути на свакој страници његовог житија. Он нас учи шта је уистину празник, јер је он цео свој живот преточио у празновање Бога. Свети Никола нас учи како се славе и прослављају Господ Исус Христос и Пресвета Богородица. Он је то чинио непрестаним служењем Св. Литургије, непоколебљивим исповедањем вере и данонoћним служењем ближњима. Можемо да кажемо да је његова богоподобна личност за нас сам празник!

Празник није и не сме да буде учмали ритуал или пуки обред који нас оптерећује и смара својом предвидљивошћу и монотонијом, него по речима Христа Јанараса празник „се проломи као неочекивана експлозија, која одједном обуче живот у свечано рухо и преобрази свакодневну рутину". Овај православни мислилац констатује да у „савременом културном варварству", „светковина радости данас је привилегија малобројних", јер већина више нема „мерила културе – мерила квалитета живота". Зато је празник „изгубљен за многе и тешко доступан за малобројне."

Да ли ће радост празника богобојажљивог и благочестивог Божјег угодника Светога Николе бити за нас изгубљена или доступна, од нас зависи.

Молитвама светога оца нашега Николаја Мирликијског, Господе Исусе Христе, Боже наш, помилуј нас. Амин.

протојереј
Бранко Чолић

ИЗБОР

Пре неколико деценија, упознао сам једну особу, тада већ у дубокој старости. На њеном лицу виделе су се дубоке бразде живота више испуњеног тугом него радошћу, јер као и многи који су преживели све оне недаће 20. века, и она је остала на овој земљи дуго после својих најмилијих. Опет, сав тај бол није јој одузео здрав разум и ону дозу радости коју може имати само онај човек који на прави начин прихвати речи: *Господ даде, Господ узе, да је благословено име Господње* (Јов 1, 21). Од растанка са најмилијима, па све до њене саме кончине, живела је тихо са молитвом у уму и на уснама, посматрајући људе и свет око себе. Неретко су код ње долазиле комшије и рођаци да се посаветују у тешким животним приликама. Размишљања и савети које је изговарала били су прави бисери народне мудрости. Свака реч била је одмерена, отрежњујућа, али и опомињућа, ако је било потребе за тим. Та мудрост није била књишка јер осим Светог писма, Епских песама и Декламатора, тешко да је шта друго читала. Од неколико сусрета које памтим, у сећање су се урезале следеће реченице:

Човек је на земљи само гост, дошао да поради нешто, па то какав траг остави, одређује му где ће даље.

Ради во, ради коњ и ради човек. Во је остао во, коњ је остао коњ, а ти види па буди човек. Ако на крају дана будеш добио само кофу воде и сноп шаровине, да ли си остао човек?

Савремено доба донело је много тога доброг. Један просечан човек данас живи удобније и лакше него некакав племић пре неколико векова. Писменост, доступност информација о свему и свачему, хигијена, здравствена нега, исхрана, стамбени простор, могућност путовања, повезаност места и људи, бољи су него икада. Помислило би се да су се стекли сви услови да дух човека може да напредује до неслућених висина, а да ли је тако? Да ли је човек мудрији? Има ли јаснији циљ и смисао живота и света? Уме ли себе да води боље кроз

овај живот? Да ли је подложнији разним „завођењима за Голеш планину“, или, с обзиром на то да су му сада информације о свему доступне, на прави начин сагледава све? Шта су му врховне вредности и мерила, јер ипак није гладан (ова констатација се више односи на нашу тзв. западну цивилизацију), и има ли их уопште?

Човек је биће покрета, трагања и тражења, стваралаштва, стремљења ка остварењу целовитости, што ослањајући се само на своје моћи, тешко да икада може постићи. Потребује не само вредност и мерило, већ „свевредност и свемерило“(о, Јустин Поповић). Самољубље, гордост и сујета најслабије су тачке сваког бића. Само у Богу укорењени и духовно веома будни, свесни су овога.

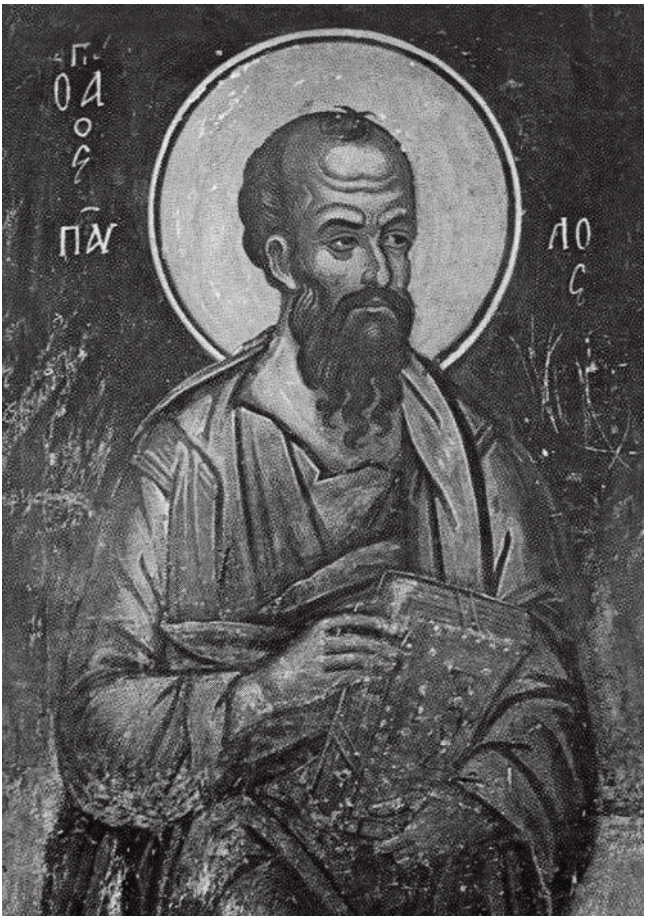
Сви су једнаки, свако држи живот у својим рукама, ти бираш како ћеш живети, само од тебе зависи, сви су слободни, изабери се за себе, живи и уживај јер један је живот! Све ово звучи познато, лепо и примамљиво, али каква је цена и каква је плата свега тога? Да ли доноси мир, радост, олакшање или их одузима. Чак и оно што би требало да буде важеће за све, као нпр. једнакост пред законом, буде само једна шарена лажа. Најчешће се све сведе на чувену реченицу из Орвеловог дела „Животињска фарма“: „Све животиње су једнаке, али неке су једнакије од других“. Наш народ је ово много пута искусио.

Слобода, идеал је за који су милиони радо положили своје животе. Окарактерисана је као непроцењива и незаменљива, и као оно што разликује човека од других бића на земљи. Упркос сопственом страху и свим могућим страстима, једино човек се може изборити за њу. Права слобода заиста човеку даје осећај мира и спокоја, радости и испуњења. Истинска слобода има свој циљ и смисао, за њу не постоји алтернатива, јер ако моја слобода угрожава слободу другога, да ли је то заиста слобода. Да се појединац не би много удубљивао и размишљао превише о смислу и циљу, јер по речима Св. Максима Исповедника: *Слобода је једносмеран пут ка обожењу,* подмеће се привид слободе, њен много нижи ступањ – слобода избора. Ако бирамо, можемо изабрати погрешно, или још горе, бирамо мање од два зла. Тужна стварност је та што на крају када се све сабере, живот често буде само један збир погрешних избора или прихватања мањег зла. Јасно је да ту нема мира, радости и спокоја. Одговорност и последице промашене слободе су превелике. Само „ДА“ на позив Христов: „Ако хоће ко …“ прави је израз слободе.

Примамљиво је мислити да се у сопственим рукама држи не само

лична „судбина“, већ и оних који ће доћи после нас, или чак целог света, а да управо наш избор–глас одлучује о томе, на шта и рачунају они који нам дају ту тзв. слободу. Сваком хришћанину, а и сваком ко здравим разумом мисли, јасно је да сваки компромис са савешћу, или чињење онога што нам ствара мучнину у дубини бића, на крају се прескупо плати, „јер зло добра донијети неће“. Плата за сваки погрешан избор, за свако „НЕ“ Господу Богу, налази се тамо где и „плач и шкргут зуба“.

Свети су једини прави и истински борци за слободу од највеће неслободе човека – греха и смрти. Слобода светих је била таква да никада никога није угрожавала и због те слободе никада се никога нису постидели. Та слобода је увек чувала достојанство човека. Речи смирења Пресвете Богородице пред Вољом Живога Бога: *Ево слушкиње Господње, нека ми буде по речи твојој* (Лк. 1, 38), биле су њихова идеја водиља. Заиста, само у безусловном покоравању Божјој вољи стиче се права слобода. Таква слобода даје могућност човеку да трезвено сагледа не само себе, већ и цео свет. То је једини пут да се оствари „праведност, мир и радост у Духу Светоме“(Рим. 14, 17).

Што пре човек схвати да би траг његовог „гостовања“ на земљи требало да мирише, а не да заудара, да су молитва, пост и покајање лекови којима се зацељујемо и припремамо за сусрет са Богом, да се наше достојанство не може дати за „кофу воде и сноп шаровине“, јер тиме вређамо Онога који је због нас „постао човек“(Символ вере), тим пре ћемо доћи до праве слободе, а њој нема краја јер је у вечности са Богом.

У славу Божју, на радост Цркве

Живот и активности Црквеног хора „Хаџи Рувим“

ђакон

Немања Арсеновић

Црквена песма није само уметност и лепота музичког израза. Она је, пре свега, молитва и сведочанство вере, начин на који човек свој глас и своје срце узноси ка Господу. У том духу Црквени хор „Хаџи Рувим“, који више од три деценије делује при Храму Покрова Пресвете Богородице у Ваљеву, настоји да својим појањем украшава богослужења, али и да духовну лепоту црквене музике сведочи и ван храма.

У претходном периоду хор је наставио своју богату делатност кроз учешће у богослужбеном животу, концерте, културне програме, поклоничка путовања и сусрете са другим црквеним хоровима. Сваки од тих догађаја био је, на свој начин, прилика за заједничко служење и сведочење лепоте православне духовне музике.

Посебно место у животу хора заузео је традиционални концерт поводом празника Цвети, којим је у Покровској цркви заокружено празновање овог великог Господњег празника. Уз домаћина, Црквени хор „Хаџи Рувим“, наступили су Камерни хор „Емануил“, Дечји хор „Емануил“, Хор ученика основношколског узраста и Девојачки хор ваљевске Музичке школе. Различитост узраста, искуства и вокалног израза сјединила се у једном циљу – да се песмом прослави Господ и да се учесницима и слушаоцима подари радост заједничког сабрања. Као што је том приликом истакнуто, Црква је заједница у којој сваки глас има своје место, а различити дарови постају једна хармонична целина када су усмерени ка Господу.

Хор „Хаџи Рувим“ учествовао је и у оквиру 39. Тешњарских вечери, једне од најзначајнијих културних манифестација Ваљева. У порти Храма Покрова Пресвете Богородице, 11. августа, велики број Ваљеваца и гостију имао је прилику да чује програм посвећен Светом Сави, у којем је учествовао наш хор уз казивање истакнутог српског глумца Хаџи Петра Божовића. Програм је изведен у присуству Његовог Преосвештенства Епископа ваљевског Г. Исихија и био је још један допринос обележавању великог јубилеја – 850 година од рођења Светог

Саве, најлепшег изданка српског рода.

Значајно место у животу хора заузело је и поклоничко путовање. Са благословом Његовог Преосвештенства Епископа ваљевског Г. Исихија, чланови хора су 30. августа посетили манастире Тумане и Нимник. Предвођени диригентом Милицом Степановић Баба-Милкић и духовником, ђаконом Немањом Арсеновићем, чланови хора су у манастиру Тумане учествовали својим појањем у Светој Литургији. Након богослужења, братство манастира приредило је послужење за поклонике. Путовање је настављено боравком на Сребрном језеру, а потом посетом манастиру Нимник, где су се чланови хора сусрели са игуманом, оцем Јелисејем. Оваква путовања за чланове хора нису само прилика за дружење и упознавање светиња, већ пре свега могућност да се заједница хора продуби кроз молитву, поклоњење светињама и заједничко учешће у животу Цркве.

Посебну радост донели су и 26. Госпојински сусрети црквених хорова, одржани на великој сцени ваљевског Центра за културу са благословом Епископа ваљевског г. Исихија. Хору „Хаџи Рувим“ и Камерном хору „Емануил“ придружио се Женски хор Санкт-петербуршке митрополије, који је својим доласком овом традиционалном духовно-музичком сабрању подарио посебан значај.

Гостујући хор, под руководством диригента Викторије Воубе, представио је ваљевској публици богатство руске духовне и музичке традиције, изводећи, између осталог, духовне песме „Достојно јест“, „Заступнице усрдна“ и „Утоли моје печали“, али и дела из богатог руског народног и ауторског стваралаштва. Хорови „Хаџи Рувим“ и „Емануил“, са својим диригентима Милицом Степановић Баба-Милкић и Вањом Урошевић, извели су православне химне, Тропар Васкрсењу Господњем, као и народну песму „Маријо, бела кумријо“ са Косова и Метохије. Програм је водила драмска уметница Маријана Андрић, а сусрети су, у складу са вишегодишњом традицијом, завршени даривањем учесника.

Ови сусрети још једном су показали да црквена музика превазилази границе језика, народа и културних простора. Када се пева у славу Божју, различити гласови постају једна молитва, а сусрет различитих хорова постаје сусрет људи који деле исту љубав према Цркви и духовној песми.

Посебна радост за све чланове хора била је прослава његове славе, Рођења Пресвете Богородице. У навечерје празника Мале Госпојине у Покровској цркви служено је празнично бдење, којим је началствовао протонамесник Дарко Ђурђевић, архијерејски намесник други ваљевски,

уз саслуживање братства храма. Богослужењу и славској свечаности присуствовао је Његово Преосвештенство Епископ ваљевски Г. Исихије.

Након бдења, Владика је са члановима хора, духовником ђаконом Немањом Арсеновићем и диригентом Милицом Степановић Баба-Милкић преломио славски колач, честитао славу и благословио даљи рад хора. У свом обраћању подсетио је на узвишеност личности Пресвете Богородице, назвавши је једином „Пресветом“, јер је Она Мајка Христа Бога и Логоса.

Прослава славе била је прилика да се још једном подсетимо да је живот једног црквеног хора неодвојив од живота Цркве. Више од три деценије постојања „Хаџи Рувима“ сведоче о истрајности многих генерација чланова хора, диригената и духовника, али пре свега о једном заједничком труду – да се кроз лепоту црквене песме прославља Господ и да се људска срца усмеравају ка Њему. Зато све наведене активности, било да су се одвијале у храму, на концертној сцени, у сусрету са другим хоровима или на поклоничком путовању, имају свој истински смисао онда када остају у служби онога због чега хор постоји – молитве, заједнице и славословља Божјег.

Нека Господ, молитвама Пресвете Богородице, која је небеска покровитељка нашег хора, укрепи све чланове „Хаџи Рувима“ у њиховом труду, подари им љубави, слоге и истрајности, како би њихово појање и у годинама које долазе било на славу Божју, на радост Цркве и на духовну корист свих који га слушају.

ДЕЧЈА СТРАНА

протонамесник
Драган Станојевић

О Г Л Е Д А Л О

Упс! Погрешно сам откуцао речи. Решење овог проблема је да речи испод линија прочитате са десна на лево, уместо са лева на десно. Како бих вам помогао, прва реч је правилно написана. Срећно свима!

Кажеш ___ _____? _____ _____ _ ___ _____ _____.
ад шитсоп превУ ем у от мијовс амилед

__ _____ ___ ___ _____? ____ _____ _____, _____
А ајок ус от алед окА шидив ахаморис иледу

____ _____ ____ ____ _____ ___ _____
ум увштсолим окА ес шеђан ас мељетајирпен

_____, _____ ___ ___ _____, ___ _____
мијовс примзи ес ас мињ елкаД ен омас

___ _____ _____, _____ __ _____ _____,
ал шитсоп мокамотс ђев и амичо и мохулс

__ _____ __ _____ _____ _____
и амякур и амагон и мивс амиводу алет

_____ _____ _____ _____ _____ ___ _____
екуР икен етсоп ињујавжрдзу ес од екивс

_____ _____, _____ _____ _____ _____
итсовизмарг и еђавс егоН икен етсоп окят

_____ _____ _____ _____ _____. _____ _____
отш еђен итидох амиветуп ахерг ичО икен

_____ _____ _____ _____ _____ _____ _____
етсоп окят отш онсартс еђен итартамсоп егурд

_____, _____ _____ _ _____ _____ _____ _____
едуљ итин у итсивез итделг ин арбод

_____ _____ _____, _____ __ _____ _____ ___
алед хигурд идуљ итсоП и мохулс мијовс ен

_____ _____ _____.
ињујашулс љьаравого и ектелшс

_____ _ _____ _____ _____ _____ _____
амитсУ и мокизеј мијовс итсоп и јавжрдзу

_____ ___ _____ _____ __ _____,"
ес од хинжур ичер и алаш

_____ _____ ___ ___ _____ _____ _____ _____ __ _____,
явжаК ман ај тсирок ока ен омедеј осем и убир

__ _____ __ _____ _____ _____."
а омадеју и омериджорп ејовс еньжилб

_____ _____ _____
итевС навоЈ итсуотал3

ЗАНИМЉИВА ВЕРОНАУКА

	Светитељ	Светитељка	Празник	Манастир	Предмет	Појам
А						
Г						
Д						
Ј						
К						
Л						
М						
Н						
О						
П						
Р						
С						
Т						
Х						

ОКО СОКОЛОВО

Пресвете 3	и 15	умилно 20	као 6	нас 31	нас 23
пречисти 18	да 39	твојим 25	од 28	осењени 11	Богородице 4
као 30	народи 8	твога, 35	Богомати, 13	нашета, 38	лик, 19
твојим, 12	и 27	Тропар 1	Заклони 22	доласком, 14	молећи 33
Бога 37	Сина 34	твој 17	спасе 40	покровом 26	светло 9
сливним 24	Данас 5	избави, 32	Православни 7	наше. 42	сваког 29
празнујемо, 10	душе 41	говоримо: 21	Христа 36	Покрову 2	гледајући 16

Решење:

Тропар покрову Пресвете Богородице

Данас као Православни народи светло празнујемо, осењени твојим, Богомати, доласком, и гледајући твој пречисти лик, умилно говоримо: Заклони нас славним твојим покровом и од сваког зла нас избави, молећи Сина твога, Христа ста Бога нашега, да спасе душе наше.

РАСПОРЕД **БОГОСЛУЖЕЊА**

СВАКОГ ДАНА СЛУЖИ СЕ:

Јутрење у 07.00 сати
Вечерње у 17.00 сати
(у 18.00 по летњем рачунању)

Света Литургија

недељом и празником у 09.00 сати

Сваког четвртка

(осим Великог поста)
Акатист Покрову Пресвете Богородице у 17.00 сати
(у 18.00 по летњем рачунању)

Сваког 22. дана у месецу

Акатист Светом Нектарију Егинском у 17.00 сати
(у 18.00 по летњем рачунању)

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
271.222(497.11)
ПОКРОВСКИ благовесник : лист храма Покрова Пресвете Богородице у Ваљеву / главни и одговорни уредник Зоран Павловић. - Год. 1, бр. 1 (март 2014)- . - Ваљево : Црквена општина Ваљево, Храм Покрова Пресвете Богородице, 2014- (Ваљево : Ваљево принт). - 24 cm
Три пута годишње.
ISSN 2738-0610 = Покровски благовесник
COBISS.SR-ID 1543398633

МОНОДРАМА ХАЦИ ПЕТРА БОЖОВИЋА

СРПСКА ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА
ЕПАРХИЈА ЉУБОВСКА

Храм Покрова Пресвете Богородице саграђен је 1838. године

Иконостас у храму датира из 1864. године и дело је сликара Николе Марковића